

NI ULLERES NI AUDIÒFONS

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Avui comença l'Advent una manera diferent de mirar el present i el futur.

A vegades la constatació de la nostra fragilitat i a voltes de la nostra mesquinesa fan que projectem en els altres i fins en Déu mateix la nostra responsabilitat. Ens lamentem i queixem perquè la imatge que veiem reflectida en el mirall no ens agrada ni poc ni molt. Donaríem el que calgués perquè no fos així; i fins diem «Oh, si esquincessis el cel i baixassis!» quelcom de molt profund grinyola: «Ens hem marcit com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent...».

I és just en aquest moment que comença l'esperança per a nosaltres; perquè la llum llueix més després de la fosca.

Avui i per poc més de tres setmanes som convidats i convidades a recuperar l'oïda i la vista; Déu ja és enmig nostre.

És el pas de la por a la confiança, d'un Déu que s'enfada... «ara us heu disgustat amb nosaltres, al Déu fidel que ens ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist, Senyor nostre».

No cal tenir por, la seva vinguda no és com la d'un lladre, que ve a les fosques o amb violència per a prendre'ns, la nostra riquesa, les joies que més estimem. «En Jesucrist, hem rebut tota mena de riqueses, tant de paraula com de coneixement. I és que el testimoni de Crist s'ha refermat tant en nosaltres, que no ens manca cap mena de do, mentre esperem que ell es manifesti».

Ens n'havíem oblidat: «Nosaltres som l'argila», i ell, «el terrisser: tots som obra de les seves mans». Ell ens va modelant, refent una vegada i una altra, a tu i a mi, a cadascú; ell ens afaïçona i ens dona forma. És el pas de la individualitat que aïlla, separa i confronta a la consciència de comunió amb tots els homes d'ara i sempre perquè «Vós, Senyor, sou el nostre pare des de sempre».

Ressonen en nosaltres les paraules de Jesús: «jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món», «allò que fèieu a un d'aquests a mi m'ho fèieu», «qui acull a un d'aquests a mi m'acull».

Déu vol ser acollit en la seva vinguda d'ara, per això cal reconèixer-lo. No necessitem ni ulleres ni audiòfons, sols necessitem un cor que bategi al ritme de la vida dels més desafavorits i unes entranyes que perquè han acollit la Vida (en majúscules) són portadores de vida nova per als altres.

«Doneu-nos, Senyor, de viure l'hora present de la vostra vinguda; doneu-nos de viure en vós, oh Déu que veniu. Amén».